

Sygnatura akt: XI GC 508/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Kacper Stukan

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. R. i F. S.

przeciwko (...) spółka akcyjna w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) spółka akcyjna w W. solidarnie na rzecz powodów M. R. i F. S. kwotę 368 (trzysta sześćdziesiąt osiem) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 19 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zwraca powodom solidarnie od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 131 (sto trzydzieści jeden) złotych i 11 (jedenaście) groszy tytułem nadpłaconej zaliczki;
4. zwraca pozwanemu od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 668 (sześćset sześćdziesiąt osiem) złotych i 89 (osiemdziesiąt dziewięć) groszy tytułem nadpłaconej zaliczki
5. zasądza solidarnie od powodów na rzecz pozwanego, kwotę 361 (trzysta sześćdziesiąt jeden) złotych i 64 (sześćdziesiąt cztery) groszy tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 508/14

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 maja 2014 r. powodowie F. S. i M. R. wnieśli o zasądzenie na ich rzecz solidarnie od (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 1.844,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazali, iż w wyniku kolizji uszkodzony został pojazd należący do M. K.. Wyjaśnili, że sprawcą kolizji była osoba ubezpieczona u pozwanej z tytułu odpowiedzialności cywilnej. Dodali, iż poszkodowany, w związku z koniecznością używania samochodu do celów działalności gospodarczej, zmuszony był wynająć samochód zastępczy, a następnie scedował roszczenia odszkodowawcze na powodów. Dodali, iż pozwana przyjmując swoją odpowiedzialność co do zasady, odmówiła jednak zwrotu kosztów pojazdu zastępczego w kwocie żądanej przez powodów (3.444 zł).

Powodowie wyjaśnili, iż dochodzą kwoty stanowiącej pozostałą wartość odszkodowania za najem pojazdu, bowiem co do części roszczenia toczyło się już postępowanie zakończone wyrokiem zasądającym.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) spółka akcyjna w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz złożyła wnioski o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwana potwierdziła okoliczności i skutki kolizji oraz swoją legitymację bierną. Przyznała, że przyjęła odpowiedzialność za szkodę do kwoty 1.600 zł. Podniosła, że roszczenie powodów co do kwoty 1.844 zł jest nieuzasadnione, bowiem powodowie nie wykazali konieczności najmu pojazdu zastępczego na okres 7 dni. Zarzuciła, że powodowie zawyżyli okres najmu pojazdu zastępczego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. jest właścicielem samochodu marki S. (...) o nr rej. (...).

M. K. w 2012 r. prowadził działalność gospodarczą – szkołę nauki jazdy pod nazwą (...). Samochód marki F. o nr rej. (...) był niezbędny M. K. do prowadzenia działalności gospodarczej.

Dowód:

- dowód rejestracyjny, k. 13 – 13v,
- zeznania świadka, M. K., k. 128.

Przystosowany do nauki jazdy samochód marki S. (...) o nr rej. (...), uległ w dniu 17 maja 2012 r. kolizji, której sprawcą była osoba posiadająca ubezpieczenie OC w (...) spółce akcyjnej w W..

W wyniku kolizji doszło do uszkodzenia między innymi: prowadnicy lewej zderzaka przedniego i błotnika przedniego lewego.

Uszkodzony pojazd po zdarzeniu z dnia 17 maja 2012 r. mógł być i był eksploatowany w ruchu drogowym. Uszkodzenia nie były tego rodzaju, aby pojazd nie mógł być dopuszczony zgodnie z przepisami do ruchu drogowego ani nie istniała również fizyczna niemożliwość poruszania się pojazdu.

Dowód:

- wycena z kalkulacją naprawy, k. 8 – 10,
- dokumentacja fotograficzna, k. 41,
- pisemna opinia biegłego sądowego W. S., k. 147 – 155,
- zeznania świadka, M. K., k. 128.

Uszkodzony pojazd został przyjęty do naprawy w zakładzie naprawczym w dniu 7 listopada 2012 r. (środa) i wydany poszkodowanemu po dokonaniu naprawy w dniu 13 listopada 2012 r. (wtorek).

Dowód:

- harmonogram naprawy pojazdu, k. 11v.

(...) spółka akcyjna wypłaciła poszkodowanemu w ramach odszkodowania kwotę 1.266,67 złotych tytułem naprawy uszkodzonego pojazdu.

Niesporne a ponadto dowód:

- dokumentacja likwidacji szkody, k. 23 – 24.

W dniu 7 listopada 2012 r. poszkodowana M. K. zawarł z F. S. i M. R. umowę cesji wierzytelności, którą przelał swoją wierzytelność przysługującą mu z tytułu polisy ubezpieczenia OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 17 maja 2012 r. w zakresie i z tytułu kosztów najmu samochodu zastępczego.

Dowód:

- umowa cesji wierzytelności k. 19.

Poszkodowany wynajął u F. S. i M. R. samochód S. (...) w okresie od 7 listopada 2012 r. do 13 listopada 2012 r. (7 dni). Stawkę dobową wynajmu pojazdu zastępczego ustalono w wysokości 400 zł netto, (492 złote z podatkiem).

Z tytułu wynajmu F. S. i M. R. wystawili poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.444 zł brutto za 7 dni wynajmu płatną w terminie do 9 grudnia 2012 r.

Dowód:

- umowa najmu, k. 7,

- faktura VAT, k. 12.

Pismem z 27 listopada 2012 r., a następnie pismem z 1 lutego 2013 r. Pełnomocnik M. R. i F. S. wezwał (...) spółkę akcyjną w W. do zapłaty kwoty 3.444 zł. Towarzystwo (...) nie uznało roszczenia cesjonariuszy.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty, k. 14,

- pisma pozwanej, k. 15, 18 – 18v,

- pismo z 01.02.13 r., k. 16 – 17.

Pozwem z dnia 16 maja 2013 r. F. S. i M. R. wnieśli do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie o zasądzenie od (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 1.600 zł tytułem odszkodowania za wynajem pojazdu zastępczego.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie I Wydział Cywilny wydał wyrok w sprawie I C 776/13, w którym zasądził od Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz F. S. i M. R. kwotę 1.600 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty – zgodnie z żądaniem pozwu.

Dowód:

- pozew, k. 20 – 22,

- wyrok w aktach sprawy I C 803/13.

(...) spółka akcyjna uznała swoją odpowiedzialność za naprawienie szkody, wypłacając w ramach odszkodowania kwotę 1.600 złotych tytułem najmu pojazdu zastępczego.

Niesporne a ponadto dowód:

- dokumentacja likwidacji szkody, k. 23 – 24.

Technologiczny czas naprawy samochodu marki S. (...) nr rej. (...), zgodny z technologią naprawy producenta, zawartą w systemie A. i wynikający z czasochłonności operacji przewidzianych na naprawę pojazdu wynosił 2 dni robocze.

Uzasadniony i konieczny czas naprawy pojazdu S. (...) o nr rej. (...) wynosił 4 doby.

Stawki za wynajem samochodu klasy marki S. (...) lub jej odpowiednika (R. (...)), przystosowanego do prowadzenia nauki jazdy, bez limitu kilometrów z pełnym ubezpieczeniem pojazdu, w 2012 r., zawierały się w przedziale od ok. 290 zł do 400 zł netto za dobę.

Dowód:

- pisemna opinia biegłego sądowego W. S., k. 147 – 155.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w nieznaczej części.

Niespornym jest, iż sprawcę szkody i pozwaną łączyła umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zgodna z treścią przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Przepis art. 4 powyższej ustawy wskazuje, iż ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie do treści art. 13 ust. 2 ustawy w obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. Natomiast w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art. 22 ust 1 ustawy).

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z treścią art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawało, iż spełnione zostały ww. przesłanki, a mianowicie pozwana nie kwestionowała, iż sprawcą szkody była osoba, która była w tym czasie ubezpieczona z tytułu odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej w W.. Co za tym idzie pozwana jest legitymowana biernie do występowania w tym procesie. Poza sporem pozostawała także umowa cesji wierzytelności przysługującej poszkodowanemu na rzecz powodów i jej ważność. Niesporna była również stawka czynszu najmu pojazdu zastępczego w wysokości 400 zł netto (492 złote brutto).

Spór w istocie dotyczył ustalenia uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, w tym – wyroku Sądu Rejonowego dotyczącego części roszczenia, a także na opinii biegłego, kwestionowanej przez stronę powodową, oraz zeznaniach świadka – M. K., w części w jakiej zeznania te korespondowały z resztą materiału dowodowego. Świadek potwierdził, iż prowadzi działalność gospodarczą - szkołę nauki jazdy oraz uszkodzony pojazd nie mógł zostać zastąpiony przez żaden inny pojazd posiadany przez niego i wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej.

Sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych – o których mowa w art. 436 § 2 k.c. – czyli na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Powyższe ustalenie implikuje odpowiedzialność pozwanego jako ubezpieczyciela bezpośredniego sprawcy szkody.

Sprawca szkody w wypadku komunikacyjnym ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 436 k.c. oraz według zasad określonych w art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń – według zasad określonych w § 2 tego przepisu. Przy czym zobowiązany ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania, z którego szkoda wynikła. Naprawienie szkody obejmuje zaś straty, które poszkodowany poniósł (art. 361 k.c.). Odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Zgodnie z obowiązującą w polskim prawie cywilnym zasadą pełnego odszkodowania, którą wyraża przepis art. 361 § 2 k.c., naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego przez poszkodowanego uszczerbku. Z tego względu naprawienie szkody obejmuje – w granicach wyznaczonych przez związek przyczynowy – straty, jakie poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody mu nie wyrządzono.

Zasadność wynajęcia przez poszkodowanego pojazdu zastępczego nie budzi wątpliwości Sądu. Również pozwana nie kwestionowała ogólnej zasadności wynajęcia pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, toteż Sąd uznał, iż wynajem pojazdu zastępczego pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałą w dniu 17 maja 2012 r. kolizją drogową. Co więcej, tezę tę potwierdzają ustalenia Sądu poczynione w sprawie I C 776/13, w której roszczenie powodów zostało uwzględnione w całości.

Odnosząc się do kwestii uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego, wskazać należy, iż Sąd dokonał ustaleń w powyższym zakresie w oparciu o pisemną opinię biegłego sądowego, jako że ustalenia wymagające tego typu wiadomości winny być na zasadzie dyspozycji przepisu art. 278 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego (dalej k.p.c.) dokonywane za pośrednictwem dowodu z opinii biegłego.

Opinia w sprawie wydana przez biegłego sądowego W. S. była spójna, logiczna i wyczerpująca, a metodologia przyjęta przez biegłego nie może budzić zastrzeżeń, dlatego sąd uznał opinię za w pełni wiarygodną. Biegły określił uzasadniony technologicznym i organizacyjnym czasem naprawy okres wynajmu pojazdu zastępczego na 4 dni (gdy tymczasem powodowie wnosili o zasądzenie kwoty za 7 dni wynajmu), a jednocześnie potwierdził stawkę najmu 400 zł netto za dobę jako mieszczącą się w górnej granicy stawek rynkowych.

Biegły wyjaśnił, co nie ulega wątpliwości, iż uszkodzony pojazd po zdarzeniu z dnia 17 maja 2012 r. mógł być i był eksploatowany w ruchu drogowym. Fakt ten wynika jednoznacznie z faktu, że pojazd zastępczy wynajęto w listopadzie 2012 r., a więc po ok. 6 miesiącach od daty szkody. W takiej sytuacji pojazd nie musiał oczekiwać w warsztacie jako wyłączony z ruchu na części zamienne, gdyż zakres naprawy był znany i części do jego naprawy można było zamówić bez potrzeby wyłączenia pojazdu z ruchu.

Precyzując okoliczność całkowitego uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego wyjaśnić należy, iż ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego powinien być, w ocenie biegłego, tożsamy z czasem technologicznym naprawy (dwa dni), powiększonym o dwa dni na czynności organizacyjne - przedstawienie pojazdu na warsztat do oględzin w celu zamówienia części i przekazanie pojazdu po naprawie. Na faktyczny czas naprawy mają dodatkowo wpływ czynniki takie jak: terminy wykonania oględzin pojazdu, czas sprowadzenia części uwzględniając ich dostępność na rynku (co jednak nie dotyczy pojazdu poszkodowanego, który to pojazd nadawał się do użytku), procedury związane z przekazaniem i odbiorem pojazdu po naprawie. Biegły określił ten czas na 2 dni, gdyż pojazd w sytuacji wyeliminowania czasu na zabezpieczenie części musiał być w warsztacie dwukrotnie. Tym samym uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego ustalić należało w wymiarze czterech dni roboczych.

Zarzuty do opinii biegłego wniosła strona powodowa, która podniosła, iż regułą jest, że warsztaty zamawiają części zamienne zawsze po wstawieniu pojazdu do naprawy, albowiem dopiero wówczas zawiązuje się węzeł obligacyjny w postaci umowy o dzieło, tj. naprawy pojazdu. Powodowie wskazali również, iż okres 10-11 listopada 2012 r. stanowił weekend, a zatem drugi dzień technologicznej naprawy pojazdu przypadła na 12 listopada.

Argumentacja powoda w żadnym wypadku nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu, z ustnej uzupełniającej opinii biegłego, jako że treść pierwotnej opinii w zupełności pozwalała na rozprawienie się z argumentami strony powodowej. Sąd zatem uznał zarzuty za mające charakter wyłącznie polemiczny. W zasadzie zarzuty zmierzały do ustalenia, w jakim dniu tygodnia samochód oddano do warsztatu. Do takich ustaleń wiadomości specjalne nie są potrzebne, stąd oddalono wniosek o opinie uzupełniającą.

Niepoparte żadnymi dowodami jest twierdzenie strony powodowej, że warsztaty zamawiają części zamienne dopiero po wstawieniu pojazdu do naprawy (kiedy to zdaniem powoda zawiązuje się węzeł obligacyjny). Jeżeli rzeczywiście, co wysoce wątpliwe, istnieje taka praktyka, to powodowie powinni okoliczność tę wykazać – zgodnie z art. 6 k.c. Z kolei, umowa o dzieło ma charakter stricte konsensualny i staje się ona skuteczna przez samo porozumienie stron (solo consensu) – argumenty pełnomocnika powodów w tym zakresie są zatem całkowicie chybione. Zdaniem sądu, nie wstawienie pojazdu do warsztatu, ale zawarcie umowy zawiązuje węzeł obligacyjny.

Sąd nie mógł również przejść obojętnie nad faktem, że oddanie pojazdu do naprawy w środę, doprowadziło w sposób sztuczny do wydłużenia czasu najmu pojazdu zastępczego o sobotę i niedzielę. Powodowie przy tym w ogóle nie zmiarali do wykazania, że uszkodzony pojazd musiał zostać oddany do naprawy właśnie w środę, a nie np. w poniedziałek (co przy uwzględnieniu czterodniowego czasu naprawy umożliwiłoby odbiór samochodu jeszcze w tym samym tygodniu), pominąwszy milczeniem kwestię wcześniejszego wielomiesięcznego okresu użytkowania pojazdu. Ponadto, nawet gdyby założyć, że przedmiotowy pojazd mógł być oddany z jakiejś przyczyny do naprawy jedynie w środę, to powodowie nie przedstawili jakichkolwiek informacji wskazujących, że zakład naprawczy nie pracował w sobotę i że czterodniowa naprawa nie mogła być zakończona właśnie tego dnia. O ile nie budzi wątpliwości Sądu, że przedmiotowy zakład mógł być nieczynny w niedzielę i nie wymaga to dowodzenia, o tyle, sobota nie jest dniem ustawowo wolnym od pracy i w większości, w obrocie gospodarczym (choćby w handlu i usługach) traktowana jest niemal równorzędnie z dniem pracującym. Sądowi z urzędu wiadomym jest, że sobota jest w zakładach naprawczych dla pojazdów co do zasady dniem normalnej pracy. Jeśli praca w przedmiotowym zakładzie nie odbywała się w sobotę, okoliczność tę należało wykazać (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.).

Poszkodowanemu można byłoby zatem w niniejszej sprawie zarzucić naruszenia wynikającego z art. 354 § 2 k.c. obowiązku współpracy z dłużnikiem, czy też postawić zarzut działania sprzecznego z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym poszkodowany jest zobowiązany zapobieżeniu zwiększenia się szkody (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99), a więc sytuacja, w której poszkodowany świadomie lub przez niedbalstwo wybrał zakład oferujący usługi w zawyżonych cenach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99).

Z uwagi na powyższe, zasadnym było obliczenie rzeczywiście przysługującego powodowi odszkodowania w oparciu o iloczyn stawki dziennej 400 zł netto (492 zł brutto) i standardowego czasu naprawy w wymiarze 4 dni, pomniejszonego o dotychczas zasądzone i uiszczony odszkodowanie w wysokości 1.600 zł. Kierując się powyższymi ustaleniami, przyjąć należało, że rzeczywista poniesiona przez powodów szkoda związana z kosztami wynajmu pojazdu zastępczego mieściła się w kwocie 368 zł brutto. Kwota ta zaś jest niższa od kwoty dochodzonej pozwem.

Powództwo podlegało zatem uwzględnieniu co do kwoty 368 zł, w pozostałym zakresie natomiast podlegało oddaleniu.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

Obowiązek zwrotu na rzecz powodów solidarnie kwoty 131,11 zł i na rzecz pozwanej kwoty 668,89 zł wynikał z faktu uiszczenia przez pełnomocników stron zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie po 800 zł, zapłaty z tych zaliczek wynagrodzenia biegłemu proporcjonalnie do wyniku postępowania (800zł – 668,89 zł od strony powodowej; 800 zł – 131,11 zł od strony pozwanej) i ich rozliczenia zgodnie z normą art. 84 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. strona powodowa wygrała proces w 19%, natomiast pozwana - w 81%. Strona powodowa poniosła następujące koszty: opłatę sądową od pozwu w kwocie 93 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone na kwotę 600 złotych, których wysokość ustalono w oparciu o § 6 pkt 3 Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348), a także koszt opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 34 zł (łącznie 727 zł). Strona pozwana z kolei poniosła koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł, ustalone w oparciu o § 6 pkt 3 cytowanego rozporządzenia oraz koszty opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (łącznie 617 zł). Strona powodowa powinna więc zwrócić stronie pozwanej kwotę 361,64 zł tytułem zwrotu kosztów procesu ($727 \text{ zł} * 19\% - 617 * 81\%$), o czym orzeczono w pkt. 5 sentencji wyroku.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...) M. Z.;
3. (...)
4. (...)